

דברים ביום השלושים

תומר לביא

עינב היקר,

30 עברו מאז אותו בוקר מר ונמהר, בו הלכת מאיתנו ללא כל התראה.

ההלם כבר מתחיל להתפוגג ונותרו המחשבות הרבות על מה שהיה ואיננו עוד.

היית חבר עינב, בעולם ובגיל שבו חברות אינה דבר

מובן מאליו. החיים לעיתים חזקים מכל וקשרים שנוצרו

במרוצת השנים ובמעגלים שונים אינם מחזיקים מעמד, אם מפאת שינויים אישיים ואם מפאת הזמן והמרחק. אצלך ואיתך, נדמה שכל הקשיים האלו לא היו קיימים. השכלת לשמר לאורך השנים קשרי חברות כנים וחזקים עם מגוון רחב של אנשים אותם הכרת במהלך חיך, החל מהילדות ועד להיותך בוגר ובעל משפחה. מעגל רחב זה נפגש לאורך ימי השבעה, ולו כדי לשמר לרגע נוסף את מי שהיית עבורנו.

אני חושב על מי היית ומה היה בכך שיצר את אותה עוצמה של ידידות לאורך זמן כה רב.

היית אדם שלם, עינב, כנה, אמיץ, בעל דעות עצמאיות ומוצקות בתחומים רבים.

היית רחב אופקים באופן מעורר התפעלות, ידעת להתחבר כמעט לכל אחד בתחום המעניין אותו וכן לספק עומק ועניין לכל נושא שעלה לשיחה.

היית איש רעים לשיחות טפלות ועייפות של שעת לילה מאוחרת, כמו גם לרכילויות טובות וצחוקים מול הטלוויזיה.

היית איש בית חם ואוהב לעידית ולילדים, ולצד זה ידעת לעזוב הכל ולצאת להתאוויר אצל חברים, בשיחה טובה, טיול או נסיעה לבילוי.

עבורי ועבור שני, הייתם, אתה ועידית, ממש בני בית. הטקס הכמעט קדוש של יום חמישי בערב, ה-SMS הקבוע: "יש מצב לקפה?", ההמתנה להרדמות הילדים, הקפה והעוגה, הפערים בתחום השוקולד ממנו ניסית תמיד להימנע, השיחות הארוכות על הכל: ילדים, משפחה, קיבוץ, עבודה ומה לא, שעות של רוגע ושלווה בכניסה אל סוף השבוע. תמיד משכת עד מאוחר, שעות שהיו עבור כולנו בלתי סבירות, היו עבורך תחילת הלילה.

אהבת למשוך, עינב, אולי כי הרגשת שצריך למצות, לחיות את הרגע, כי מי יודע...

אמרתי לא פעם לשני שהכיף איתך זה שהכל זורם, אין צורך בגינוני אירוח. שמתאים באים, שמתאים הולכים, שירות עצמי, הולכים לישון עצמאית - גם אם מתוך ארבעה במקור נותרים בסוף שניים שבקושי ערים...

בחודש האחרון, מאז שנפרדנו ממך, חוזרות אלי תמונות רבות שאפיינו אותך, מעין פסיפס שמן הסתם ילך ויהפך דליל עם הזמן, אבל בינתיים אני מנסה להיאחז בו כנאחז בזיכרון שעוד חי ונושם - טיול של שבת בבוקר עם רותם ודלית, על האש על הדשא עם כל הילדים, פתרונות טלפוניים בנושאי מחשב ורשת,

תכנונים שלך ושל עידית לחגיגות ה-40 בטיול לאוסטריה, ביקור של עידן, ויכוחים, בישולים, בדיחות ברמזור, שיחות ארוכות על הקיבוץ אותו אהבת מאוד, צרות טובות עם הילדים, התייעצויות על מגוון תחומים ועוד קצת קפה ואולי גם לחם בירה...

עידית ועופרה היקרות, עינב זכה בכך בחייו. הייתן עבורו העוגן והבית, המקום החשוב מכל, המשפחה. הקמתם יחד חיים שלמים ובעלי המשכיות. אין בנו מילות נחמה אלא רק עצם נוכחותנו לצידכן באשר תזדקקו.

עינב היקר,

הלכת מוקדם מדי, אבל חיית כל רגע, עשית, הגשמת, אהבת ונאהבת — ואולי לו בכך תהיה לנו נחמה. היה שלום חבר.

תומר

רותם רואי

חברי הטוב עינב,

כמעט כבר חודש חלף מאז מותך הפתאומי, ואני עדיין מתקשה לעכל. אתה עדיין כה קרוב, כה נוכח. הזמן שחלף מאז שנפגשנו בפעם האחרונה לכוס קפה אצל שני ותומר במרפסת, נדמה כי היה זה רק אתמול.

לפני מספר ימים חלמתי כי אנחנו חוזרים ונפגשים. מושגי הזמן התערבבו זה בזה. הייתי כצופה מהצד, אשר יודע את שקרה ורוצה להזהיר אותך, בתקווה שאוכל להחזיר את הגלגל לאחור ולשבור את רצף האירועים שנקטעו ברגע אחד... אך ידי אינה משגת.

הטלפון שצלצל ב 6:30 בבוקר, באותו יום חמישי ארוך, קטע את התארגנות הבוקר השגרתי. כמו רעם ביום בהיר, בלתי צפוי, בלתי נתפס, אכזרי, וכל כך עצוב. הגעגועים אליך מאז רק הולכים וגוברים, ונוכחותך חסרה לי בסיטואציות כה רבות. ההתייעצות התכופה איתך במסגרת העבודה, התחושה הנדירה כל כך של חבר לעבודה, שהוא גם חבר שלך, סוג של אינטימיות ותחושת אמון בלתי מסויגת, שכל כך חסרה לי עכשיו. החלל שהותרת בתוכנו כה גדול ורב.

אני נזכר איך הכרתי אותך, איך, למרות שגדלנו בסמיכות כה קרובה, נראה היה כי היו אלו קווים מקבילים ששנים לא הצטלבו מפאת פער השכבות. דרכינו הצטלבו במסגרת ההכנה לקורס הקצינים, בבית הספר למודיעין שבגלילות. שבוע ניווטים, ואנחנו שם, הולכים בחשכה, מסייעים אחד לשני, התחושה המקננת בי מקנה ביטחון כי יש על מי לסמוך.

במהלך הקורס, נפגשים מידי פעם, מוסרים דרישת שלום בבית כשאחד נשאר והשני יוצא. בטקס הסיום, עם המשפחות, יושבים יחד, מקיימים מעין אסיפת קיבוץ בהרכב מצומצם... שם למדתי להכיר את אופיך המיוחד, את הרגישות הנדירה, את כושר האבחנה המדויק, את האמפתיה כלפי הזולת, את האכפתיות, האחריות, את אהבת החיים שכה אפיינה אותך.

השתחררנו באותה התקופה וגרנו בשכונות ב"שיכון המזרח". השיחות שהיו לנו אופייניות לתקופה זו בחיים, מדברים בפתחות על הנושאים הכי אישיים. ראיתי בך חבר קרוב, סמכתי עליך בעיניים עצומות, ידעתי שלא אתאכזב ממך.

אני זוכר ערב אחד, בסתיו של 1995, היית אז רכז אזור דרום של השומר הצעיר. תנועות הנוער קיימו הפנינג ענק בגני חוגה שבעמק בית שאן. יצחק רבין נאם על התקדמות תהליך השלום, האמנו כי המדינה הולכת בכיוון הנכון ולא שיערנו את הצפוי להתרחש מספר שבועות לאחר מכן. חזרנו ביחד הביתה,

דיברנו על התוכניות לעתיד, האמנו שיהיה טוב.

בחתונה עם עידית, שהשלימה אותך, כל כך שמחנו והתרגשנו - הטקס בשדה על רקע השקיעה. האומץ שאזרת לעלות ולשיר לה: "הנני כאן".

מילותיו של השיר הזה מאז, מעבירות בי היום צמרמורת:

"הנני כאן, כמו ציפורים חגות

הנני כאן, מביט מן הגגות

הנני כאן, כמו אבן בגדר,

כמו סלע, כמו באר

אני האיש אשר תמיד חוזר, חוזר". חיים חפר

אתה עינב, כבר לא תחזור אלינו בקיומך הפיזי, אך בליבנו

ובנפשנו אתה קיים ומוחשי, ואנו זוכרים את הטוב שבך, ומתגעגעים עד מאוד .

רותם

עופר רימסקי (משמר העמק)

ידידי

כבר ארבעה שבועות שאני כותב ומוחק בראש פתיחות וסיומים לדברים שלא ברור לי אם הם לזכרך או עליך או אליך...

כבר ארבעה שבועות שאני מנסה להבין מה הסיפור הזה פתאום באמצע הכל וזה לא מתחבר לי לכלום.

בשש-עשרה השנים האחרונות היית לי חבר בנפש, חבר אמיתי מהזן שכבר אין כל כך בנמצא.

יחד ריכזנו סמינרים, הובלנו טיולים, נסענו, חזרנו, למדנו, עבדנו, הקמנו משפחות, התמקמנו, אבל תמיד השארנו קצת זמן אחד לשני, זמן איכות שלא יסולא בפז.

היית הפרטנר הטוב ביותר לנסיעות משותפות, להליכה לאכול באמצע הלילה או סתם לשיחה טובה באמצע שום מקום, אבל עם נוף, שיחה שהייתה נגמרת רק שכבר לא הייתה ברירה והיינו צריכים לחזור.

דיברנו על הכל, על טיולים, על אוכל, על פוליטיקה, על חלומות, על החיים, על הקיבוץ שהיה לך כל כך חשוב, על המוות לא דיברנו (רק כשהיה קצת חם), לא היה לו מקום בשיחות שלנו, דיברנו על שטויות, על המון שטויות, צחקנו, התווכחנו, היינו ציניים, התפלספנו ושוב צחקנו.

היית ידען גדול וסקרן בלתי נלאה. תמיד הרשמת אותי ברסיס מידע שדלית, השד יודע מאיפה, ולמה מישוהו טורח לקרוא על זה.

אהבתי והתרגשתי תמיד לראות את הברק בעיניים שלך כשדיברת על ארבעת אהוביך - אימא שלך, עידית, תמר וטל. רק לפי טון הדיבור והמבט בעיניים אפשר היה לדעת שהיית בן מסור, בעל אוהב ואבא מחבק וגאה.

היו לנו הרבה שאיפות, הרבה חלומות, הרבה תכניות, הקרובה מכולם למימוש הייתה התכנית לציין ביחד את יום הולדת הארבעים, ידענו כבר איפה, מתי ואיך.

ידידי,

בשום שלב במחשבות לא הגעתי למשפט הסיום, לא התכוונתי לסיים, לא תכננתי להיפרד. אני מבטיח לך ולעצמי שתמשיך להיות נוכח בחיים שלי גם הלאה, מבטיח לזכור אותך חריף, שנון, ווכחן, ידען ובעיקר חבר אמיתי. מבטיח ללוות מהצד את גדילתם של תמר וטל ולספר להם תמיד כמה אהבת אותם וכמה היית גאה בהם.

תהיה חזק, איפה שאתה נמצא,

ברגעים כאלה זה חשוב.

עופר

יגאל וילפנד

ואתה תוסיף ללכת עמנו, עינב

עינב יקירינו,

כשהולכים ההורים זה עצוב וכואב, אך זו דרך החיים. כשנפלו חברים בקרב או מתו במחלות ובנסיבות אחרות, זה קשה ועצוב אך גם עם זאת למדנו איכשהו לחיות. אך כשזה מגיע אל הבנים והבנות, אליך, עינב, זה מעל לכוחות, זה לא נתפס.

בילדותך, עינב, עדיין היו כל הילדים, נוסף על היותם של המשפחה, גם ילדי הקיבוץ כולו, ומה עוד שהיינו הורים של קבוצת "נרקיס", והייתה גאוות יחידה.

היית הבן האהוב של עופרה שלנו, שאתה פנינת אושרה ועולמה. היית הנכד האהוב של חווה, "המטפלת" שלנו, של "רימון" ("רקפת" יטענו ששלהם), שהייתה שואלת אותי לא פעם – "יגאל, מה יהיה עם עינב שלנו?" והייתי עונה – "אל תדאגי, יהיה בסדר את תראי".

... ועינב היה הרבה יותר מבסדר - עם עידית, תמר וטל, עם עופרה אימך, עם הצלחתך בצבא, בתנועה, בלימודים, בעבודה, עם חבריך הרבים, עם חברותך לבני ובנות "נרקיס", שקראתם אחד לשני: אחי! לפני עשר שנים, אולי קצת יותר, ארגנתם אתה ומיה, קורס ללימוד האינטרנט. הכנתם חוברת גדולה, הייתם מורים נהדרים. זה שאנחנו, לפחות אני, לא מי יודע תלמידים מוכשרים, זה דבר אחר.... הסתכלתי בכך בהערצה וחשבתי - איך נלמד את השפה שלך, את מהירות המחשבה והדיבור, את היקף

הידע וההבנה.

אחר כך, כשאמרת לי שנים יותר מאוחר, שנעבוד יחד עם נועם, עופרה, עמוס, צור ואחרים על הויקיפדיה של עין השופט, ואחר כך עם עופרה, צילה ונטע על אתר הזיכרון, לא הייתה לי מחמאה גדולה מזו... אמרתי לך: "אבל איך נעשה זאת כשאנחנו כל כך רחוקים בידע", אתה ענית לי: "אל תדאג, אנחנו נדאג לטכניקה, החשוב הוא התוכן".

נפגשנו הרבה בשיחות המזכירות, שהיית חבר בה, בוועדות, ואצלנו בבית עם דורון. אתה תמיד איש שיחה, משכיל, מקורי, שופע רעיונות וידע.

בבוקר הנורא ההוא פגשתי, בדרכי לעבודה, את סמדי שנסעה לפגוש את האחיות והרופא. היא עצרה את האוטו ושאלה אותי האם עופרה גרה על ידינו, ענית שכן ושאלתי למה, **מה קרה**, סמדי מיהרה מאוד ואמרה רק: "בקרוב תדע". אחרי כמה דקות ידעתי, **כמה נוראה הידיעה**. התלבטנו איתך, עינב, לגבי שיר פותח לאתר הזיכרון של הקיבוץ, שאותו עיצבת. בחרנו בשירו האלמותי של אלתרמן:

בדרך הגדולה

ענבלים בשדה ושריקות

ושדה בזהב עד ערב

דומיית בארות ירוקים

מרחבים שלי ודרך

העצים שעלו מן הטל

נוצצים כזכוכית ומתכת

להביט לא אחדל ולנשום לא אחדל

ואמות ואוסיף ללכת.

ואתה תוסיף ללכת עמנו, עינב.